

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: **P. D.**, narozený X,
bytem X
zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem,
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství,**
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2016, č. j. 322/DS/2016,
JID: 18645/2016/KUUK/Bre,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 29. 1. 2016, č. j. 322/DS/2016, JID: 18645/2016/KUUK/Bre, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Most, odboru správních činností (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 12. 8. 2015, č. j. MmM/094260/2015/OSČ-P/VŠ, sp. zn. OSČ-Př/036436/1057/2015/VŠ, jímž byl žalobce shledán vinným z přestupků podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

13/2016

„zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil porušením ust. § 6 odst. 1 písm. a), § 6 odst. 8 písm. a) a § 7 odst. 1 písm. c) téhož zákona, když dne 21. 3. 2015 v 16:20 hod. v Braňanech, v ul. Petra Bezruče za křižovatkou ulic Bílinská a Mostecká, směr Mariánské Radčice, při řízení vozidla tov. zn. Renault Trafic, reg. zn. X, držel v levé ruce hovorové zařízení, za jízdy nebyl připoután na sedadle bezpečnostním pásem, neměl při sobě řidičský průkaz. Za uvedený přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a povinnost nahradit náklady spojené s projednáním přestupku.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné, neboť aprobovalo rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které těmito vadami taktéž trpí. Poukázal zejména na skutečnost, že odůvodnění prvostupňového rozhodnutí se vztahuje k jinému případu, neboť správní orgán opakovaně označuje vozidlo žalobce jako Škodu Superb, přestože žalobce v rozhodné době řídil vozidlo Renault Trafic. Obdobné chyby se správní orgán I. stupně dopustil, když v odůvodnění uvedl, že žalobce u sebe neměl platný technický průkaz, namísto průkazu řidičského. Tyto skutečnosti činí rozhodnutí správního orgánu I. stupně nepřezkoumatelným, neboť jeho odůvodnění nepřiléhá k projednávané věci a správní orgán se zjevně zabýval jiným protiprávním jednáním. Dle žalobce v řízení nebyly objasněny esenciální skutkové okolnosti, když nebyl identifikován subjekt přestupku. Poukázal na povinnost správních orgánů tuto základní skutkovou okolnost prokázat a řádně odůvodnit, jak k jejímu prokázání došlo. Rozhodnutí správních orgánů však takové úvahy neobsahují, což je činí nepřezkoumatelnými. Správní orgány se nezabývaly otázkou objektu přestupku, který je nezbytné v odůvodnění vymezit, neboť jen tak je možné posoudit objektivní stránku přestupku, tedy zda mělo jednání žalobce např. negativní následek v podobě ohrožení vymezeného objektu přestupku. V rámci posouzení objektivní stránky přestupku správní orgány popsaly pouze jednání žalobce. Odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně však postrádá úvahy nad následky jednání žalobce, natož aby bylo zkoumáno, zda je mezi jednáním a následky příčinný vztah. Správním orgánem I. stupně nebyla posouzena ani subjektivní stránka přestupku, když v jeho rozhodnutí chybí jakákoliv úvaha o tom, jakou formou zavinění měly být přestupky spáchány.
3. Žalobce dále namítal, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně je v rozporu v ust. § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), dle kterého je obligatorní náležitostí výroku o vině z přestupku též údaj o formě zavinění. Tento údaj ale ve výroku rozhodnutí absentuje. Dle žalobce přitom není rozhodné, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno před účinností novely zákona o přestupcích, která míru zavinění jako náležitost výroku zavedla, neboť žalovaný rozhodoval za účinnosti této novely a měl tedy v tomto směru rozhodnutí správního orgánu I. stupně přezkoumat. Tato vada by mohla žalobce poškodit např. při změně bodového systému, který by mohl být nastaven tak, že by se v budoucnu zaznamenávaly body jen za úmyslně spáchané přestupky. V takovém případě by se však žalobce nemohl zpětně domáhat výmazu záznamu bodů z evidenční karty řidiče, protože napadené rozhodnutí není způsobilé nedbalostní formu zavinění prokázat. Neuvedení údaje o formě zavinění by žalobci mohlo přitížit i v případě, že by se ucházel o zaměstnání, což nelze připustit. K požadavkům na přesnost výroku rozhodnutí žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2013, sp. zn. 6 As 25/2013. Výrok rozhodnutí je Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

rovněž v rozporu s ust. § 77 zákona o přestupcích, jelikož z něj není patrné, že s odsouzením za přestupek je spojen bodový postih. Záznam bodů v registru řidičů je přímo navázán na právní moc rozhodnutí o přestupku, a tudíž je trestem, resp. sankcí za přestupek, a jako takový musí být ve výroku rozhodnutí uveden. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2015, sp. zn. 6 As 114/2014.

4. Dle žalobce je rozhodnutí správního orgánu I. stupně nepřezkoumatelné také proto, že není odůvodněna výše uložené sankce. Správní orgán pouze vyjmenoval kritéria stanovení její výše, aniž by se posouzením relevantních okolností zabýval. Uložení sankce ve střední výši zákonného rozpětí je nedůvodné vzhledem k tomu, že není dána žádná přitěžující okolnost, která by tento postup odůvodňovala. Správní orgán se naopak nezabýval polehčujícími okolnostmi, např. tím, že jednáním žalobce nebyla způsobena škoda na zdraví či majetku. Žalobce zdůraznil, že správní orgán I. stupně postupoval chybně, když přihlížel k přestupkům, kterých se žalobce dopustil v předchozích třech letech. Tyto přestupky byly již zahlazeny, neboť ke dni jeho rozhodování uběhl od spáchání přestupků více jak jeden rok. K analogickému použití institutu zahlazení odsouzení žalobce odkázal např. na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 02. 2011, sp. zn. 8 As 82/2010, a ze dne 16. 4. 2008, sp. zn. 1 As 27/2008.
5. Žalobce namítal, že jeho údajné telefonování za jízdy a nepřipoutání se nebylo správním orgánem dostatečně prokázáno. Jednání žalobce totiž spočívalo v obtížně zachytitelném jednání, na jehož prokázání jsou kladeny vyšší nároky. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2011, sp. zn. 7 As 102/2010. Správní orgán I. stupně nevyhodnotil obsah a věrohodnost důkazu, nezabýval se ani tím, zda policisté mohli jednání žalobce zaznamenat. Žalobce upozornil, že u vozidla Renault Trafic není možné, aby policisté viděli přes zadní sklo automobilu, jak telefonuje a není připoután, neboť se jedná o dodávku, jejíž zadní skla nejsou průhledná. K prokázání tohoto tvrzení navrhl provést důkaz fotografií předmětného vozidla. Žalobce připomněl, že ani jeden z policistů nebyl schopen popsat typ telefonu, který měl žalobce při jízdě používat. Uvedl, že již na místě nesouhlasil s projednáním přestupku. Postup policistů pokládal za šikanózní a bez zákonného důvodu, přičemž má za to, že byl motivován pouze snahou o zajištění bodů do čárkového systému. Z uvedených důvodů považoval výpovědi policistů za nevěrohodné. Žalobce dále rozporoval, že by u sebe neměl při kontrole řidičský průkaz. Tvrdil, že řidičský průkaz policistům předkládal, ti si ho ofotili stejně jako občanský průkaz. O skutečnosti, že neměl mít u sebe řidičský průkaz, se žalobce dozvěděl až z vydaného příkazu, domníval se proto, že toto obvinění vzniklo až jako trest za odmítnutí uhradit blokovou pokutu. Žalobce namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně také z důvodu, že správní orgán se nezabýval materiální stránkou přestupků, ačkoliv tak učinit měl. K povinnosti správního orgánu posuzovat materiální stránku přestupku žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, sp. zn. 5 As 104/2008.
6. Žalobce dále brojil proti nesdělení údajů o oprávněné úřední osobě. Namítal, že ač jeho zmocněnec v odvolání požádal o sdělení, kdo bude ve věci rozhodovat, žalovaný v rozporu s ust. § 15 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), jeho žádosti nevyhověl, když nijak nereagoval a vydal napadené rozhodnutí. Dle žalobce jde o procesní vadu způsobující nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť legitimně očekával, že mu budou informace o oprávněných úředních osobách poskytnuty, zvláště když uvedl, že tyto údaje požaduje k úvaze o vznesení námítky Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

13/2016

podjatosti. Vyčkával proto s doplněním důvodů svého odvolání, neboť nevěděl, kdo jsou oprávněné úřední osoby, a tedy zda nejsou podjaté. Žalobce zdůraznil, že byl zkrácen na svém právu vyjádřit své stanovisko v odvolacím řízení, neboť jej hodlal vyjádřit až po poskytnutí předmětných informací. Požadované informace mu však nebyly poskytnuty a ani nebyl žalobce vyrozuměn, že mu poskytnuty nebudou. Vzhledem k výše uvedenému žalobce označil napadené rozhodnutí za překvapivé rozhodnutí, jak jej definoval Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 18. 3. 2010, sp. zn. 32 Cdo 1019/2009. Žalobce uvedl, že pokud by mu bylo sděleno, že oprávněnou úřední osobou bude X, podal by námitku podjatosti, což už nyní nemůže. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. 7 A 192/2000.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost. K námitce chybného označení vozidla žalobce a záměně technického průkazu s řidičským průkazem žalovaný uvedl, že v ostatních částech odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, v napadeném rozhodnutí i na listinách založených ve správním spisu je uvedeno správné označení vozidla Renault Trafic. Jedná se tak o zřejmou nesprávnost, která nemá vliv na zákonnost rozhodnutí. Obdobně žalovaný vnímal i pochybení při užití označení technický průkaz a řidičský průkaz. Podotkl, že obě vytýkaná pochybení správní orgán I. stupně odstranil vydáním opravného usnesení ze dne 5. 5. 2016, č. j. MmM/053073/2016/OSC-P/VŠ. K námitce nedostatečného odůvodnění jednotlivých znaků skutkové podstaty přestupku žalovaný uvedl, že přestupky byly zjištěny policejním orgánem obvyklým způsobem a řízení bylo vedeno standardním postupem. Žalovaný neměl pochybnosti, kdo je pachatelem přestupků vzhledem k tomu, že se žalobce prokázal občanským průkazem. Z průběhu jednání a z doložených písemností vyplynulo, že se žalobce přestupků dopustil úmyslným jednáním, neboť držel v ruce mobilní telefon, a minimálně nedbalostním jednáním v případě přestupku spočívajícím v nepřipoutání se za jízdy bezpečnostním pásem a v porušení povinnosti mít u sebe řidičský průkaz. Správní orgán I. stupně provedl dokazování listinami a zejména svědeckými výpověďmi, které potvrdily, že se žalobce coby řidič uvedených přestupků dopustil.
8. K námitce neuvedení údaje o formě zavinění a bodového postihu žalovaný uvedl, že povinnost uvádět údaj o formě zavinění vstoupila v platnost se změnou zákona o přestupcích dne 1. 10. 2015, zatímco rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno ještě před účinností této změny. Dle žalovaného v tomto případě nemůže být chybějící údaj o formě zavinění důvodem ke zrušení rozhodnutí, neboť by bylo nutné z tohoto důvodu zrušit všechna rozhodnutí vydaná před účinností předmětné novely. K uložené výši pokuty žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně při jejím stanovení přihlédl k okolnostem vyjmenovaným v ust. § 12 odst. 1 zákona o přestupcích. Žalovaný se ztotožnil s názorem správního orgánu I. stupně, že v daném případě bylo nutné přihlédnout k řidičské minulosti žalobce, když jeho evidenční karta řidiče obsahuje 18 záznamů o různých přestupcích. Žalobce navíc v této věci spáchal tři přestupky, které byly projednány ve společném řízení, za něž správní orgán I. stupně uložil žalobci úhrnnou sankci dle ust. § 12 odst. 2 zákona o přestupcích. Žalovaný tak má za to, že odůvodnění uložené sankce je dostatečné.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

13/2016

9. K námitce nedostatečného prokázání protiprávního jednání žalobce žalovaný uvedl, že přestupky byly přesvědčivě zdokumentovány a podloženy listinnými důkazy. Dále bylo provedeno ústní jednání, na kterém byl proveden důkaz svědeckými výpověďmi zasahujících policistů. Oba policisté shodně popsali skutkové okolnosti i protiprávní jednání, kterého se žalobce dopustil. Provedení důkazu fotografií žalobcova vozidla považuje žalovaný za bezpředmětné, protože fotografie vozidla je již založena ve správním spisu a svědci jasně uvedli, že si přestupkového jednání všimli, když je vozidlo míjelo v protisměru. K věrohodnosti svědků žalovaný poznamenal, že jejich výpovědi byly v souladu s prvotními záznamy o průběhu zákroku a logicky objasňovaly, jak byl služební zákrok proveden. Svědci vypovídali po řádném poučení o povinnosti vypovídat pravdivě a úplně, nelze po nich požadovat, aby si za daných okolností všimli typu nebo značky telefonu, který žalobce za jízdy používal. Pokud jde o porušení povinnosti mít u sebe řidičský průkaz, žalovaný uvedl, že po celou dobu správního řízení nebylo zjištěno, že by tato informace byla nepravdivá. Skutečnost, že žalobce nemá řidičský průkaz, byla zjištěna již v rámci silniční kontroly a žalobce toto zjištění při kontrole ani ve správním řízení nerozporoval, pouze odmítl podepsat oznámení o přestupku.
10. K námitce týkající se posuzování materiální stránky přestupku žalovaný uvedl, že jednání žalobce naplňovalo formální znaky přestupků. Jednalo se o protiprávní jednání, která jsou pro společnost nebezpečná tím, že ohrožují její zájem. Dle jeho názoru je nepochybné, že v daném případě byl naplněn povinný znak přestupku v podobě zavinění, stejně jako zákonem chráněný zájem, kterým je dodržování pravidel silničního provozu. Zájmem společnosti je rovněž i to, aby každý řidič u sebe měl řidičský průkaz, aby mohla být provedena jeho okamžitá identifikace. K námitce nedostatečného poučení o osobě, která měla v odvolacím řízení rozhodovat, žalovaný uvedl, že původní žádost žalobce byla absurdní, neboť správní spis společně s odvoláním žalobce se v té době nacházel u správního orgánu I. stupně. Žalovaný coby odvolací orgán nemohl s předstihem žalobci sdělit, který úředník bude v dané věci o jeho odvolání rozhodovat, protože jednotlivé spisy jsou přidělovány pořádkovým systémem až po jejich doručení. K tomu žalovaný dodal, že přehled všech oprávněných osob zajišťujících výkon státní správy ve věcech přestupků a deliktů dle zákona o silničním provozu, bodového hodnocení a zadržení řidičského průkazu je uveden v organizační struktuře oddělení dopravněsprávních agend Krajského úřadu Ústeckého kraje. Tato organizační struktura je dostupná na webových stránkách žalovaného, což bylo žalobci známo. Argumentaci žalobce je proto z pohledu žalovaného účelová.

Ústní jednání před soudem

11. K jednání soudu se žalobce ani jeho právní zástupce i přes řádně doručené předvolání bez náležité omluvy nedostavili. Pověřená pracovnice žalovaného při jednání odkázala na písemné vyjádření k žalobě. Trvala na tom, že žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí vypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce. Zdůraznila, že žalovaný neshledal, že by prvostupňové rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné či nezákonné. Poukázala rovněž na to, že žalobce po celou dobu správního řízení zůstal zcela nečinný, čemuž odpovídá i skutečnost, že se nedostavil k jednání soudu, na kterém sám trval.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

13/2016

12. Posouzení věci soudem

13. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
14. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Dne 25. 3. 2015 bylo Policií ČR, KŘP Ústeckého kraje, územní odbor Most, Obvodní oddělení Obrnice, oznámeno správnímu orgánu I. stupně podezření ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, jehož se měl dopustit žalobce porušením povinnosti stanovené v ust. § 6 odst. 1 písm. a) téhož zákona, když dne 21. 3. 2015 v 16:20 hod. řídil Renault Trafic reg. zn. X bez použití bezpečnostního pásu. Dále za jízdy držel hovorové či záznamové zařízení. Žalobce s přestupkem nesouhlasil, policejní hlídce nepředložil řidičský průkaz. Součástí tohoto oznámení byl úřední záznam ze dne 21. 3. 2015, č. j. KRPU-65993-2/PŘ-2015-040815, a pořízená fotodokumentace.
15. Na den 12. 8. 2015 bylo nařízeno ústní jednání ve věci, o jeho termínu byl žalobce informován v předvolání k ústnímu ujednání ze dne 15. 7. 2015. Současně s předvoláním byl žalobce poučen, že na jednání mu bude umožněno seznámení s podklady pro rozhodnutí. O ústním projednání o přestupku byl pořízen protokol, z něhož vyplývá, že se k nařízenému jednání nedostavil žalobce ani jeho zmocněnec. Během jednání bylo provedeno dokazování listinami, a to oznámením o přestupku a výpisem z evidenční karty řidiče, a výsledkem zasahujících policistů.
16. Správní orgán I. stupně následně dne 12. 8. 2015 vydal rozhodnutí, č. j. MmM/094260/2015/OSČ-P/VŠ, jímž žalobce uznal vinným z přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 a ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu a uložil mu za to dle ust. § 125c odst. 4 písm. e) téhož zákona ve spojení s ust. § 11 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích pokutu ve výši 2 000 Kč a podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích mu uložil povinnost nahradit náklady správního řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím svého zmocněnce dne 7. 9. 2015 blanketní odvolání, v němž žádal o zaslání kopie správního spisu, a také požadoval, aby byl před vydáním rozhodnutí poučen o tom, kdo bude ve věci rozhodovat, aby mohl případně namítat podjatost této osoby. Dále uvedl, že podání doplní v zákonné lhůtě. Následně žalovaný vydal napadené rozhodnutí. Dne 5. 5. 2016 vydal správní orgán I. stupně opravné usnesení, č. j. MmM/053073/2016/OSČ-P/VŠ, kterým opravil chyby v odůvodnění rozhodnutí spočívající v uvedení označení „Superb“ namísto správného „Renault“ a výrazu „technický průkaz“ namísto správného „řidičský průkaz“.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

13/2016

17. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci, prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném ústním jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
18. Dle ust. § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu řidič motorového vozidla je kromě povinností uvedených v § 4 a 5 dále povinen být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, pokud jím je sedadlo povinně vybaveno podle zvláštního právního předpisu.
19. Dle ust. § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu řidič motorového vozidla musí mít při řízení u sebe řidičský průkaz. Dle odstavce 8 téhož ustanovení řidič motorového vozidla je povinen předložit doklady podle odstavce 7 na výzvu policisty, vojenského policisty, strážníka obecní policie ve stejnokroji nebo celníka ve stejnokroji ke kontrole.
20. Dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.
21. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, kterou žalobce spatřoval v použití textu odůvodnění z jiného rozhodnutí o přestupku, nedostatečném odůvodnění naplnění znaků skutkové podstaty, včetně materiální stránky přestupku, a výše uložené sankce. Tato námitka není důvodná.
22. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupě vyplývá, že se správní orgán naplněním skutkové podstaty jednotlivých přestupků zabýval, když uvedl, jakého jednání se žalobce dopustil a jaké právní povinnosti vyplývající ze zákona o silničním provozu žalobce tímto jednáním porušil, a následně tato porušení podřadil pod dílčí skutkové podstaty. K otázce zavinění se správní orgán nemohl nijak vyjádřit vzhledem k tomu, že byl žalobce v průběhu správního řízení pasivní, a nebylo tak možné z ničeho usoudit na jeho vnitřní psychický stav ve vztahu ke spáchaným přestupkům. Objektem přestupků vymezených v zákoně o silničním provozu je obecně zájem na dodržování pravidel na silničním provozu, a není tudíž dle názoru soudu nezbytně nutné jej výslovně v odůvodnění uvádět, zejména v situaci, kdy obviněný v řízení nenaplnění tohoto znaku skutkové podstaty nenamítá.
23. Ke zkoumání materiální stránky přestupků soud uvádí, že správní orgány se touto otázkou výslovně nezabývaly. Dle názoru soudu však jde o případ, kdy již samotné zakotvení příslušných skutkových podstat do zákona o silničním provozu svědčí o tom, že je jejich prostřednictvím chráněn společenský zájem, jehož porušení je pro společnost škodlivé. Účel, jaký mají ustanovení, jejichž porušení je žalobci kladeno za vinu, je přitom zřejmý, když dodržováním povinnosti být připoután bezpečnostním pásem je nepochybně sledována bezpečnost účastníků silničního provozu a zvláště samotného řidiče, dodržování povinnosti nepoužívat hovorové zařízení má zajistit zvýšení bezpečnosti silničního provozu tím, že řidič bude věnovat svou pozornost dopravní situaci a nikoliv jiným činnostem, a dodržování povinnosti mít u sebe řidičský průkaz má zejména zajistit, aby motorová vozidla byla řízena pouze osobami k tomu oprávněnými. Přestože tedy správní orgány tyto úvahy výslovně neuvedly, nepovažuje soud tento nedostatek za tak závažnou vadu, která by měla za následek nezákonnost celého rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

13/2016

24. Ohledně stanovení výše a druhu sankce správní orgán I. stupně uvedl, že vycházel zejména ze stupně závažnosti přestupku, přihlédl ke způsobu spáchání přestupku a jeho následkům, okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění a k osobě obviněného, který má v evidenční kartě řidiče záznamy v posledních třech letech, přičemž vzal v úvahu i to, že uložená sankce má působit nejen jako trest, ale i preventivně. Z uvedeného odůvodnění vyplývá, že správní orgán I. stupně přistoupil ke stanovení sankce v polovině zákonné sazby zejména s ohledem na jeho předchozí přestupková jednání, je tudíž zřejmé, jakými úvahami se správní orgán řídil.
25. Pokud jde o namítanou skutečnost, že se odůvodnění správního orgánu I. stupně vztahuje k jinému případu, když je v něm chybně označena značka žalobcova vozidla a doklad, který žalobce neměl při kontrole předložit, soud uvádí, že tyto nepřesnosti rozhodnutí obsahuje, nicméně jde o vady, které nemohou způsobit nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Nesprávné označení vozidla, které řídil žalobce, se objevilo pouze v druhém odstavci odůvodnění, vzápětí však sám správní orgán upozornil na tuto zjevnou nesprávnost konstatováním, že již při zpracování příkazu vznikla chyba v psaní, kdy bylo omylem uvedeno v jeho odůvodnění vozidlo Škoda Superb, reg. zn. X. Z kontextu celého odůvodnění poté vyplývá, že jde pouze o chybu v psaní, nelze proto jakkoliv dovodit, že by se v předmětném odstavci správní orgán I. stupně vyjadřoval k jinému případu, jak naznačoval žalobce. Rovněž tvrzení, že žalobce nepředložil technický průkaz je zcela jednoznačně možné považovat za chybu v psaní, když z celého obsahu správního spisu i rozhodnutí správních orgánů vyplývá, že ze strany žalobce nebyl při kontrole předložen řidičský průkaz.
26. Soud se dále zabýval námitkou nezákonnosti prvostupňového rozhodnutí spočívající v neuvedení údaje o formě zavinění a skutečnosti, že s odsouzením za přestupek je spojen též bodový postih, což žalobce shledal v rozporu s ust. § 77 zákona o přestupcích. Těmto námitkám soud nepřisvědčil.
27. Podle ust. § 77 zákona o přestupcích, ve znění do 30. 9. 2015, musí výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).
28. K absenci údaje o formě zavinění soud uvádí, že zákonem č. 204/2015 Sb. bylo sice s účinností od 1. 10. 2015 novelizováno ust. § 77 zákona o přestupcích v tom smyslu, že nově musel výrok rozhodnutí o přestupku obsahovat i údaj o formě zavinění, nicméně dle přechodných ustanovení se změny provedené touto novelou nevztahovaly na řízení, která nebyla přede dnem účinnosti novely pravomocně skončena, což je právě tento případ. Nelze tedy souhlasit s argumentací žalobce, že žalovaný měl přezkoumat rozhodnutí správního orgánu I. stupně dle znění zákona o přestupcích účinného ke dni jeho rozhodování.
29. Otázkou uvedení bodového postihu za jednání vymezená v příloze zákona o silničním provozu ve výroku rozhodnutí o přestupku se pak zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 1. 2018, č. j. 3 As 218/2016-38, dostupný na www.nssoud.cz, v němž vysvětlil, že v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014-55, rozšířený senát sice zformuloval právní větu, podle níž je záznam stanoveného počtu Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

13/2016

bodů v registru řidičů podle § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu „trestem“ ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, nicméně učinil tak v souvislosti s posuzováním otázky, zda se i na záznam bodů v registru řidičů vztahují základní zásady pro ukládání trestů podle trestního práva. Nejvyšší správní soud proto shrnul, že: *„Rozšířený senát tedy respektoval skutečnost, že k zápočtu „trestných“ bodů (tedy k uložení trestu) dochází přímo na základě zákona a že správní orgán o tomto trestu nerozhoduje, ale pouze provádí jeho záznam. [...] Z citovaného usnesení rozšířeného senátu tak nelze nijak dovodit (a bylo by to i v rozporu s výše uvedeným), že by údaj o zápočtu bodů měl být součástí výroku rozhodnutí o přestupku spáchaném podle zákona o silničním provozu, takovému názoru pak nesvědčí ani § 77 přestupkového zákona, ani související § 11 tohoto zákona.“*

30. S ohledem na výše uvedené soud konstatuje, že záznam bodů nelze považovat za sankci ve smyslu ust. § 77 zákona o přestupcích, a to zejména proto, že o její výši nemůže rozhodnout, tak jako například při ukládání pokuty. Správní orgán I. stupně proto nepochybil, když příslušný bodový postih za přestupkové jednání žalobce ve výrokové části neuvedl.
31. Žalobce dále namítal, že správní orgán I. stupně postupoval chybně, když při stanovení sankce přihlížel k přestupkům, které již byly zahlazeny, neboť od jejich spáchání uplynul více jak jeden rok.
32. Dle ust. § 12 odst. 1 zákona o přestupcích při určení druhu sankce a její výměry se přihlídně k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení.
33. Při posouzení této námítky soud vycházel z rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, ze dne 3. 5. 2013, č. j. 60 A 1/2013-49, publ. pod č. Sb. NSS 2912/2013, dostupného na www.nssoud.cz, který konstatoval: *„Pokud byla žalobci za obdobný přestupek uložena pokuta a žalobce vedl po dobu 1 roku po výkonu této sankce řádný život a zároveň mu byl uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, jenž byl vykonán, pak je třeba na žalobce při aplikaci zásad pro zahlazení odsouzení [analogicky dle § 74 odst. 1 a § 105 odst. 1 písm. e) trestního zákoníku z roku 2009] hledět jako by nebyl „odsouzen“, tj. pravomocně shledán za předchozí přestupek vinným a potrestán, a spáchání přestupků nelze hodnotit jako přítěžující okolnost ve smyslu recidivy.“* Zároveň však uvedl, že: *„Správním orgánům nic nebrání v tom, aby ke skutečnosti, že žalobce v minulosti spáchal obdobné či další přestupky, za něž mu byly pravomocně uloženy v přestupkovém řízení sankce, přihlídl při hodnocení osoby žalobce a z takových okolností vyvodily příslušné závěry, pokud jde o sklony žalobce porušovat pravidla provozu na pozemních komunikacích, případně jakým způsobem (§ 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích).“*
34. Z výše citovaného rozsudku, s jehož závěry se zdejší soud ztotožňuje, vyplývá, že nelze při stanovení výše sankce zaměňovat posuzování existence recidivy s posuzováním osoby pachatele přestupku, neboť zahlazení přestupku má význam toliko při posuzování možné recidivy. V projednávaném případě správní orgán I. stupně uvedl, že přihlídl (mimo jiné): *„k osobě obviněného z přestupku, který ve své evidenční kartě řidiče má záznamy o dopravních přestupcích, spáchaných v posledních třech letech ...“*, zjevně tedy vzal v úvahu předchozí pravomocná rozhodnutí o přestupcích při hodnocení osoby žalobce. Takový postup není nezákonný, naopak je dle názoru zdejšího soudu plně souladu s ust. § 12 odst. 1 zákona Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

o přestupcích (k tomu srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2018, č. j. 10 As 238/2017-54, dostupný na www.nssoud.cz).

35. Žalobce dále namítal, že jeho údajné telefonování a nepřipoutání se bylo správním orgánem I. stupně nedostatečně prokázáno, a to vzhledem ke skutečnosti, že se jednalo o obtížně zachytitelné jednání. V souvislosti s touto námitkou žalobce zpochybnil věrohodnost vyslechnutých svědků.
36. Dle ust. § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu.
37. Při posouzení této námitky zdejší soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-63, dostupného na www.nssoud.cz, který k otázce věrohodnosti policistů coby svědků podávajících výpověď vyslovil, že: „o důvěryhodnosti výpovědi policisty není zpravidla důvodu pochybovat tehdy, není-li z žádných okolností patrné, že by měl na tom, jak bude věc, ke které vypovídá, vyřizena, jakýkoli zájem. (...) Pomineme-li speciální důvody pochyb o nestrannosti jako např. rodinněprávní, kamarádský či jiný užší vztah policisty k účastníkům soudního či správního řízení nebo jiným osobám majícím zájem na jeho výsledku (tyto nevyšly najevo a nejsou ani tvrzeny), lze policistu považovat za nestranného svědka tehdy, není-li žádným způsobem motivován, ať již negativně či pozitivně, aby jeho svědectví vedlo k určitému výsledku daného řízení.“ S ohledem na výše uvedené zdejší soud konstatuje, že v projednávané věci nemá žádné pochybnosti o věrohodnosti vyslechnutých policistů, neboť nebyla zjištěna žádná skutečnost, která by naznačovala, že by při provedené kontrole měli postupovat vůči žalobci předpojatě či jakkoliv nestranně. Tvrzení o zajišťování bodu do čárkového systému žalobce nepodložil žádnými důkazy.
38. Nejvyšší správní soud v témže rozsudku, který se rovněž týkal porušení zákazu za jízdy držet v ruce telefonní přístroj, dále uvedl, že: „Vina stěžovatele může být za daných okolností prokázána pouze tak, že se správní orgán bude moci spolehnout na to, že alespoň jeden z policistů skutečně v rozhodný okamžik viděl, že stěžovatel drží cosi u svého ucha (podle výpovědi policistů levého) a že to, co drží, je mobilní telefon. Nutným předpokladem dosažení takového důkazního standardu je, aby některý policistů něco takového vůbec vidět mohl. To předpokládá, že oba policisté, či alespoň jeden z nich, byli ve svém vozidle v takovém postavení k vozidlu stěžovatele, že vzhledem k rozměrům obou vozidel, jejich vzájemné vzdálenosti a postavení jejich neprůhledných či špatně průhledných částí (sloupků mezi okny každého z vozidel, údajných neprůhledných skel za kabinou vozidla stěžovatele apod.) telefonujícího stěžovatele mohli vidět, a to natolik detailně, že si byli jisti, že to, co drží v levé ruce, je opravdu mobilní telefon.“
39. Ve správním řízení bylo z výpovědí policistů zjištěno, že policisté zpozorovali, že žalobce za jízdy není připoután bezpečnostním pásem a že drží mobilní telefon již v okamžiku, kdy k jejich vozidlu žalobce přijížděl v protisměru. Dále uvedli, že se za vozidlem otočili a jeli za ním s odstupem asi 3 m rychlostí, která nebyla vyšší než 40 km/h, takto jeli za vozidlem asi 300 m. Protože mělo vozidlo prosklenou zadní část, viděli, že řidič i nadále drží levou rukou u levého ucha a že bezpečnostní pás je svěšen vedle levého sloupku. Uvedená zjištění správního orgánu jsou dle názoru soudu dostatečná k prokázání viny žalobce za uvedené přestupky, a to i vzhledem k výše naznačenému důkaznímu standardu, neboť je z nich zřejmé, že policisté měli v dané situaci takové podmínky, že mohli bezpečně u žalobce identifikovat protiprávní jednání. Věrohodnost výpovědí a pravdivost jimi popisovaného skutkového stavu přitom posilují i policisty zakreslené pozice obou

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vozidel před kontrolou a též pořízené snímky vozidla žalobce, ze kterých je patrné, že přes zadní skla vozu je velmi snadno vidět až do jeho kabiny.

40. K námitce, že žalobce předložil při kontrole řidičský průkaz, soud uvádí, že z oznámení o přestupku i z obou výpovědí policistů vyplývá, že tomu tak nebylo. Jestliže žalobce tvrdí, že se o přestupku spočívajícím v porušení povinnosti mít u sebe řidičský průkaz dozvěděl až z příkazu, nic mu nebránilo, aby tuto, z jeho pohledu, nesprávnost namítl v podaném odporu, to však neučinil. Vzhledem k výše uvedeným důkazům a skutečnosti, že žalobce tvrdí, že u sebe měl řidičský průkaz, poprvé uplatnil až v žalobě, nemá soud pochybnosti o tom, že skutkový děj proběhl tak, jak vyplývá z dokazování provedeného ve správním řízení, tedy tak, že žalobce řidičský průkaz při provedené kontrole nepředložil.
41. Žalobce dále spatřoval vadu nezákonnosti správních rozhodnutí v tom, že nebyl před vydáním napadeného rozhodnutí informován o tom, kdo bude o jeho odvolání rozhodovat, aby mohl případně podat námitku podjatosti této osoby.
42. Podle ustanovení § 15 odst. 4 správního řádu se o tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, provede záznam do spisu a správní orgán o tom účastníka řízení na požádání informuje. Oprávněná úřední osoba na požádání účastníka řízení sdělí své jméno, příjmení, služební nebo obdobné označení a ve kterém organizačním útvaru správního orgánu je zařazena.
43. Smyslem zákonné úpravy spisového záznamu osoby, jež se jménem správního úřadu podílí na jeho rozhodovací činnosti, je zejména transparentnost správního řízení. A to takovým způsobem, aby byla vyloučena jistá „kabinetnost“ správy, a aby v jednotlivých řízeních za správní orgán nevystupovaly anonymní osoby, jež by ve vztahu podjatosti k účastníku mohly potenciálně působit v jeho neprospěch. Tento princip je pak podpořen i institutem povinnosti informovat účastníka řízení o oprávněných osobách, pakliže o to požádá. Žalobci je možné proto přisvědčit, že postup žalovaného, jenž jej v dané věci i přes výslovnou žádost o osobách zmocněných rozhodnout o jím podaném odvolání neinformoval, lze považovat za vadu řízení. Povinnosti dle ust. § 15 odst. 4 správního řádu by se přitom žalovaný nemohl zprostit ani odkazem na své oficiální webové stránky se seznamem veškerých osob, jež pro něj zajišťují agendu rozhodování o odvolání na úseku dopravních přestupků. I v případě, že by žalovaný odkázal na uvedený seznam v každém jednotlivém řízení, nebylo by takovouto informací možné považovat za dostačující, neboť z ní nevyplývá, které konkrétní oprávněné osoby z množiny veškerých v seznamu uvedených byly zmocněny k přezkumu prvoinstančního rozhodnutí v dané individuální věci.
44. Nicméně ne každá vada způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. A tak je tomu i zde – přestože se žalovaný ve vztahu k žalobci dopustil pochybení, žalobci v jeho důsledku nevznikla žádná újma, resp. nedošlo k žádnému poškození jeho procesních práv, a to ani jeho práva na obhajobu. Argumentaci, že nechtěl doplnit odvolání dříve, než bude informován o zmocněném úředníku, protože se obával ustanovení podjaté osoby, jež by v řízení mohla působit v jeho neprospěch, je nutné odmítnout jako účelovou. I pokud by se totiž jeho obavy následně ukázaly jako oprávněné a jím podané doplnění odvolání by bylo ze strany žalovaného „ztraceno“ či „zamlčeno“, měl by nepochybně k dispozici hned několik procesních prostředků, jímž by své tvrzení o podání doplnění mohl prokázat. Nelze nezmínit, že osoby nadané rozhodovací pravomocí působící jako zástupci státu, potažmo územně samosprávných celků, jsou pro svou funkci pečlivě vybírány, jen stěží lze Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

proto automaticky předpokládat jejich zaujatost vůči účastníkům řízení, či jejich postup nejen v rozporu se správním řízením, ale dokonce i způsobem, jenž by mohl založit jejich trestněprávní odpovědnost.

45. Obdobný názor přitom sdílí i Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 21. 3. 2018, č. j. 8 As 178/2017-48, dostupný na www.nssoud.cz, při vypořádání námitky neuvedení oprávněných úředních osob odmítl názor stěžovatele, že by „*pochybení žalovaného v této věci představovalo pochybení takové intenzity, pro které by bylo nutné považovat rozhodnutí žalovaného za nezákonné. Souhlasit přitom nelze ani s argumentací, podle níž stěžovatel vůbec netušil a doposud ani netuší, která z oprávněných úředních osob v jeho věci rozhodovala. (...) Domníval-li se stěžovatel, že některá z oprávněných úředních osob, jejíž jméno mu bylo z rozhodnutí ve věci známo, mohla být podjata, měl možnost již v žalobě namítnout konkrétní důvody, pro které podjatost této osoby spatřoval.* Stejně tak Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou námitku spočívající v překvapivosti rozhodnutí, když se ztotožnil s názorem, že: „*překvapivost rozhodnutí je nutno vztahovat zejména ke zjištěnému skutkovému stavu, provedenímu dokazování, právní úpravě a ustálené judikatuře a praxi, nikoliv k situaci, že žalobce údajně čekal na sdělení o oprávněných úředních osobách po podání blanketního odvolání a namísto toho obdržel napadené rozhodnutí. To, že žalobce byl napadeným rozhodnutím překvapen, nikoli však jeho obsahem, ale tím, že toto rozhodnutí bylo vydáno, neznámá, že se jedná o překvapivé rozhodnutí ve smyslu uvedeného rozsudku Nejvyššího soudu*“. S touto argumentací se soud plně ztotožnil. Shora uvedená námitka žalobce je tudíž nedůvodná.
46. V předmětné věci soud v intencích ust. § 52 s. ř. s. neprovedl žalobcem navrhovaný důkaz fotografií vozidla, které žalobce v době spáchání přestupku řídil, a to pro nadbytečnost, neboť podoba předmětného vozidla byla zaznamenána v rámci pořízené fotodokumentace Policií ČR, a soudu tak byla tato skutečnost známa již z obsahu správního spisu.
47. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 a ustanovení § 3 správního řádu, s tím, že rozhodnutí bylo taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ustanovení § 68 odst. 3 téhož zákona. Soud proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku I. zamítl.
48. Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve výroku rozsudku II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému náhrada nákladů řízení nepřisluší.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 14. října 2019

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)